

jeg troer at have fundet en saadan, som jeg vil fremsætte for det ærede Thing til nærmere Bedømmelse. Jeg er ikke ukyndig i Jagtvæsenet, jeg har jevnlig beskæftiget mig dermed, og jeg kan derfor for en Deel tale af Erfaring. De Dyr, der gjøre Skade paa Afsgrøden, ere kun Krondyr og Daabyr; Harer, Ræve, Grævlinger, Oddere og alt Fuglevildt gjør ingen Skade (Flere Stemmer: Wildgjæs!). Ja maaskee Wildgjæs. Mit Forslag gaaer da ud paa, at enhver Fæster skal have Ret til at nedskyde Krondyr og Daabyr paa sin Mark, imod at han indbringer det Studte til Eieren. Saaledes troer jeg, at han kan holde sin Mark ryddelig, thi naar der jevnlig bliver studt efter disse Dyr, saa ville de vistnok snart fortrække, og man opnaaer derved uden Erstatning, idetmindste uden anden Beføstning end den, Skydningen medfører, alt det, man kan opnaae. Dersom altsaa den Comitee, som jeg antager vil blive nedsat i Anledning af denne Sag, ikke skulde finde sig foranlediget til videre at forfølge og fremsætte denne Tankke, skal jeg forbeholde mig, ved næste Behandling derom at stille et Ændringsforslag.

J. Knudsen: Jeg forlangte Ordet under det Foredrag, som den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg Amts 1ste District (Hjerrild) holdt; thi skjøndt jeg meget ofte desler Anskuelse og er enig med den ærede Rigsdagsmand i hans Udtalelse, saa kan jeg dog ikke være enig med ham i, hvad han i denne Sag har udtalt. Han har nemlig formeent, at Synet af Jægerne var meget ofte det, som satte Brugerne af Jorderne i en meget ubehagelig Stemning, og at Synet af Jægerne var meget ofte mere end den Skade, som Wildret og Jægerne gjorde. Han har i saa Henseende fremhævet, at det Spor, som Jægerne gjøre, ved at gaae igjennem en Rapsmark om Efteraaret, ikke vilde være synlig til Foraaret; dette er vistnok meget sandt, men vilde Jægerne meget ofte passere igjennem en Rapsmark, saa er jeg fuldkommen overbevist om, at det vil blive synlig om Foraaret. Han har ligeledes udtalt, at Jægerne, ved at gaae over Markerne, høist jagede Faar og Kreaturerne

løse, og at dette i Grunden ikke havde noget at betyde; men den ærede Rigsdagsmand hender dog vistnok ligesaa godt som jeg, at det, at jage Kreaturerne løse, meget ofte kan have meget skadelige og betydelige Følger. I den Egn, hvor jeg er fra, hender man ikke den Ulempe, som er forbunden med, at Fæsterne ikke maae bruge Jagten paa deres i Fæste havende Eiendom; men, skjøndt man, som sagt, ikke kender disse Ulemper i den Grad, som her paa Derne, saa kan jeg dog gjøre mig en Forestilling om, hvilken Gene det maa være for Fæsterne her. Det er min fulde Overbeviisning, at man maa sikke Fæsterne al den Fordeel, de kunne udbringe af deres i Fæste havende Jorder, og dette kan man, efter min Formening, ikke gjøre, hvis man ikke giver dem fuld Raadighed og Rettighed til at nedskyde det skadelige Wildt, som kommer paa de Jorder, de have i Brug. Det har ligeledes været omtalt her, hvorvidt den ene Gaaden paa Jagt bragte Jægerne nogen reel Fordeel. Jeg skal ikke indlade mig paa at bedømme dette, thi jeg vil gjerne indrømme, at det i enkelte Tilfælde maaskee kan være saa, men saameget er dog vist, at man meget ofte seer en vis Klasse af Jægere drive omkring, som man, navnlig i disse Tider, hvor Arbeidskraften er dyr, hvor enhver Mand's Kræfter bør, og ønskelig kunne, anvendes til Arbejde, at man meget ofte, siger jeg, seer Mange gaae omkring, som virkelig kunne anvende deres Tid paa en bedre og hensigtsmæssigere Maade. Det var disse Par Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at udtale.

Rettelser.

- Nr. 97 Sp. 1531, L. 23, „kunde lade sig opnaae“ læs: „kun kunde lade sig opnaae“.
 — — f. Sp. L. 34 „Henfigten“ læs: „denne Henfigt“.
 — 98 Sp. 1557 L. 29 „arigtigt“ læs: „rigtigt“.
 — — f. Sp. L. 1 f. n. „maa have“ læs: „maa ogsaa have“.
 — 100 Sp. 1592 L. 24 „at der ikke i den“ læs: „at der i den“.